

ארוך-אוזן, קצר-זנב



ד. ממין-סיביריאק



ארנב נולד ביער. ארוך-אוזן – קצר-זנב קראו לו. והוא פחדן גדול. רק חורק ענף קטן, ציפור מצייצת, חופן שלג נופל מעץ, ואצלו בירכיו הלכו מים.

פחד ארוך-אוזן יום, פחד יומיים, פחד שבוע, פחד שנה, ובסוף גדל, התבגר ונמאס לו לפחד.



"אינני מפחד יותר" התחיל לקרוא ביער כולו
"לא אפחד מאף אחד, וזה הכל!"
התאספו ארנבים זקנים, התאספו הצעירים,
אפילו ארנבים מותיקי היער באו. כולם שומעים
איך מתרברב ארוך-אוזן ולא מאמינים
לאוזניהם. לא קרה עוד שארנב לא יפחד משום
דבר.

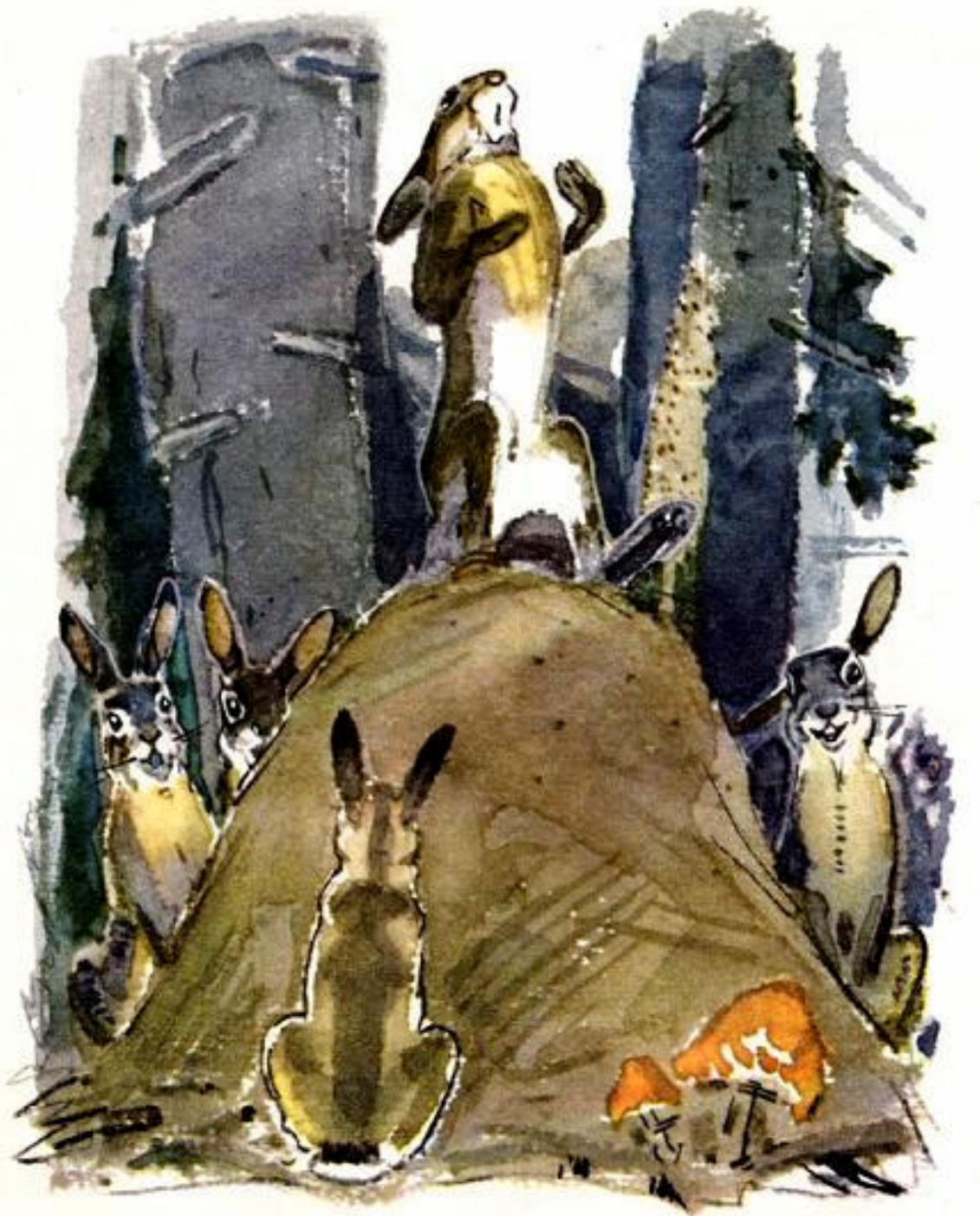


"הי, אתה ארוך-אוזן, אינך מפחד מזאב?"
"לא מפחד מזאב, לא משועל ולא מדוב. לא
מפחד מאף אחד!"

זה התחיל להיות משעשע. גיחכו הארנבים
הקטנים, כיסו את פניהם בכפיים קדמיות. צחקו
ארנבים גדולים, חייכו גם הזקנים, כאלה שכבר
התנסו בכפות של שועלים ושיניים של זאבים.



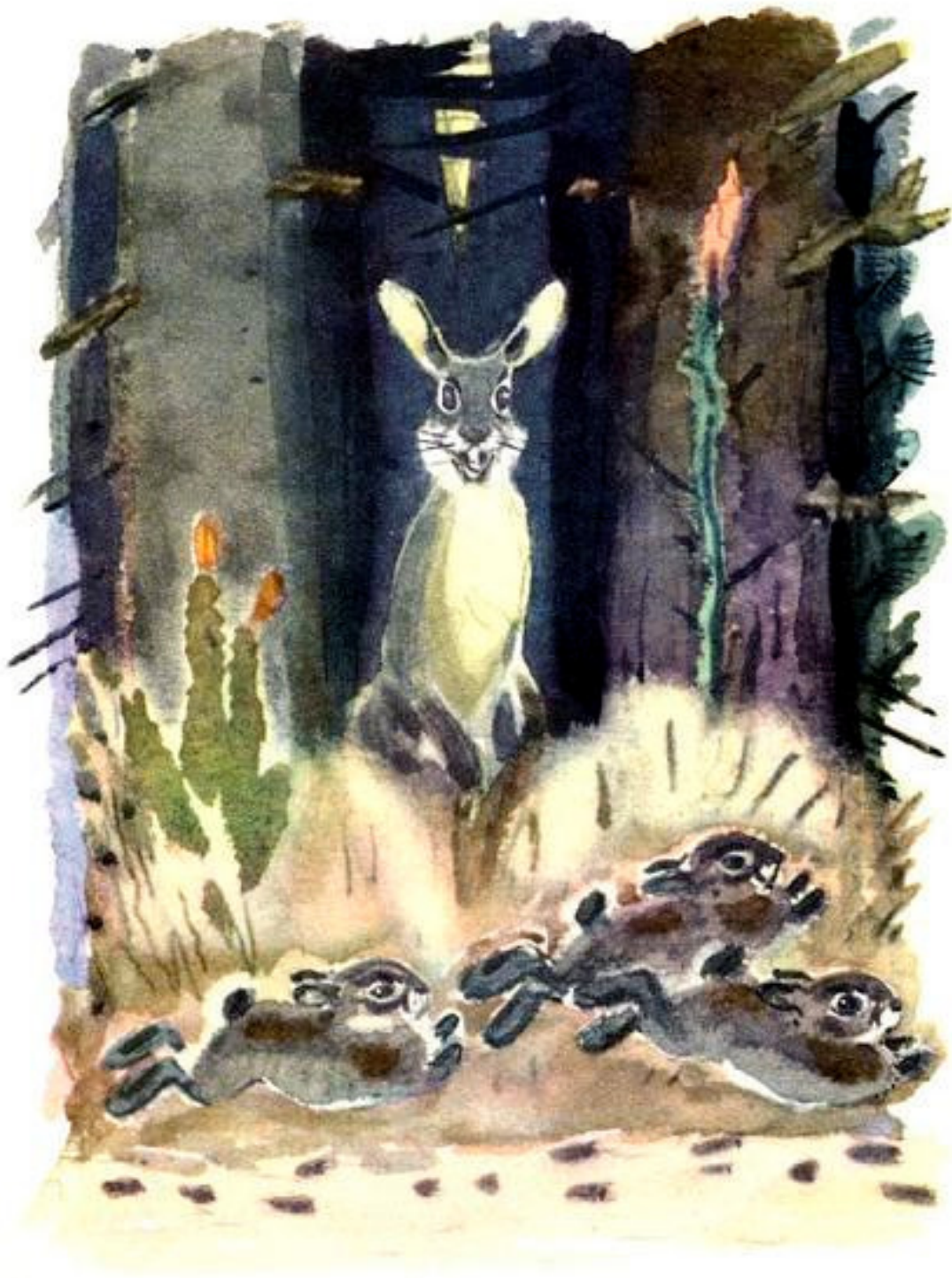
מצחיק הארנב הזה! הו, כמה שהוא מצחיק!
ולכולם נעשה שמח. התחילו לקפץ, לדלג,
לרדוף זה אחרי זה, כאילו השתגעו לגמרי.



"אין צורך לדבר הרבה!" המשיך ארוך-אוזן
להתרברב "אם אפגוש זאב, אוכל אותו.."
הו, איזה ארנב מצחיק! הו, כמה שהוא טיפש!



כולם רואים שהוא מצחיק וטיפש וצוחקים ממנו.
הם קוראים לזאב, אבל הזאב כבר קרוב.



הזאב הלך ביער לעסוקים זאביים שלו, נעשה
רעב והתחיל לחשוב "הייתי ברצון נוגס בארנב
כלשהו!"

ואז שומע שלא רחוק צועקים ארנבים וקוראים
לו, מזכירים אותו, הזאב האפור.
הוא נעצר, הריח את האוויר והתחיל להתגנב
לשם.

כבר התקרב מאוד לארנבים המשועשעים,
שומע איך הם צוחקים ממנו ובמיוחד אחד,
ארנב-רברבן ארוך-אוזן.



"הה-הה, ידידי, אותך אוכל עכשיו" חשב הזאב
האפור והתחיל לבדוק מי הוא הארנב
המתרברב באומץ שלו.
והארנבים לא רואים כלום וממשיכים כמו קודם.



בסוף ארוך-אוזן עלה על גדם עץ, התיישב על
רגליו האחוריות וקרא "שמעו אותי פחדנים!
תקשיבו ותביטו עלי. עכשיו אראה לכם מעשה.
עכשיו אני.. אני.. אני.."



פתאום לשונו נדם. הארנב ראה את הזאב
שמביט עליו. ארנבים אחרים לא ראו, והוא
ראה ולא העז לנשום.



ואז קרה דבר לא-רגיל. הארנב המתרברב קפץ לגובה, ממש כמו כדור, וברוב פחד נפל ישר על הראש הזאבי הרחב. הוא התגלגל על גבו, הסתובב עוד פעם באוויר והתחיל לברוח כאילו רצה לצאת מעורו של עצמו. הרבה זמן רץ הארנב האומלל, רץ עד שכוחות אזלו לו.



כל הזמן נדמה היה לו כי הזאב רודף אחריב
ואוט-אוט יתפוס אותו בשיניו החדות.
בסוף לא יכול כבר לרוץ יותר. הוא עצם את
עיניו ונפל, כמו מת, תחת שיח גדול.
והזאב רץ באותו הזמן לכוון אחר. כשהארנב
נפל עליו נדמה היה לו כי מישהו ירה בו. והזאב
ברח.
הרי יש עוד ארנבים רבים ביער, והארהב הזה
היה סתם אחד משוגע.

הרבה זמן לקח עד שהארנבים האחרים
התעשתו. היה מי שהסתתר תחת שיח, או
אחרי גדם עץ, או נכנס לחור באדמה. בסוף
נמאס להם לברוח והתחילו להציץ, מי אמיץ
יותר.

"החבר שלנו הבהיל יפה את הזאב!" אמרו
כולם "אלמלא הוא לא היו יוצאים חיים. ואיפה
הוא עכשיו, ארנב חסר פחד שלנו?"
התחילו לחפש.





חיפשו, חיפשו ולא הצליחו למצוא אותו. אולי
זאב אחר אכל אותו?

בסוף מצאו. שוכב במעורה תחת שיח ועדיין
רועד מפחד.

"בחור כארז ארוך-אוזן!" קראו כל הארנבים
במקהלה "הי ארוך-אוזן. יפה הפחדת את
הזאב הזקן. תודה חבר! ואנו חשבנו שאתה
מתרברב"

הארנב האמיץ התאושש מיד. הוא יצא
מהמאורה, התמתח, פתח עיניים לרווחה ואמר
"ומה חשבתם! אוי אתם פחדנים!"
ומאז ארוך-אוזן, הארנב האמיץ, התחיל בעצמו
להאמין שהוא באמת לא מפחד מאף אחד.